

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 17 липня 1986 року

№ 85 (3748).

Ціна 2 коп.

Комсомольцю! Зібрати урожай до колоска, до зернини—твій обов'язок!

У КОЖНОМУ з трьох збирально-транспортних загонів колгоспу «Україна» є агітатори. І ось ми в одному з них. На стінах — стенди із соціалістичними зобов'язаннями механізаторів, умовами соціалістичного змагання. Прикріплені плакати із громадсько-політичними закликами. Є і свіжі газети та журнали.

Відповідей на сільсько-господарську тематику, а також вечір-зустріч з передовиками виробництва і ветеранами праці.

В напружені жнивні дні зусилля всіх працівників ідеологічного активу господарства спрямовані на забезпечення успішної ходи соціалістичного змагання серед жатківців, комбайнерів, водіїв. Організація змагання ретельно продумана заздалегідь. Приміром, всі комбайнери мають своєрідні трудові

агітпункти центрального колгоспного току постійно чергують члени ідеологічного активу — керуючий другим відділком комуніст М. Т. Коваленко, члени комітету комсомолу бригадир другої тракторної В. П. Черненко, агроном М. І. Годунков, бібліотекар В. М. Полева, завідувач клубом О. Д. Литвиненко.

Окремо хочеться сказати про роботу груп і постів народного контролю та «НП» на жнивних. Перед

ЖНИВА: ІДЕОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Поряд з тим, хто виїде в загінку

Тут під час переполітних механізатори мають можливість прослухати виступ лектора чи спеціаліста, провести політінформацію. До речі, кожна п'ятниця для жнивників — день політінформування. Виступають перед механізаторами агітатори-комуністи М. М. Дубинський, А. П. Іжаксеський, П. Л. Путишин, М. В. Ротарев та інші.

Під час збирання уро- механізатори знайомляться також із цікавими, спеціально для них підготовленими виступами агітбригади.

У цей же період активно працює і кінолекторій. В ньому демонструються фільми на сільськогосподарські теми. Під час збиральної кампанії первинна організація товариства «Знання» проводить науково-практичну конференцію на тему «Соціалістичне змагання — впливовий засіб підвищення трудової і політичної активності», готує для всіх збирально-транспортних загонів вечори запитань і

паспорти на пору збирання зернових. Тут є показники якості роботи комбайнерів, комбайного агрегата, пам'ятка про умови соціалістичного змагання та оплату праці на збиранні ранніх зернових. Підсумки соціалістичного змагання між екіпажами збиральних агрегатів і водіями підбиваються щодня. Колгоспники про них можуть дізнатися із щоденного бюлетеня. На честь переможця змагання піднімають прапор трудової слави перед будинком механізатора і біля автогаража. Сім'ям трудівників від імені правління надсилаються листи-подяки.

У кожному збирально-транспортному загоні господарства поряд із постами народного контролю діють пости «Комсомольського прожектора»; організовано чергування на току, у місцях збирання зернових і кормових культур членів парткому, правління колгоспу, депутатського поста, профкому, комітету комсомолу. У

початком збиральної кампанії дозорці проехли на раду. Кожен одержав завдання з урахуванням його особистої роботи. Вже проведено перевірку стану готовності току, загосподарства, складських приміщень, хід приймання зерна, наявність необхідної документації для первинного обліку урожаю тощо. Під контролем — забезпеченість збирально-транспортних загонів необхідним інвентарем, готовність доріг до перевезення нового врожаю, схоронність зерна на току і при перевезенні на автомашинах. Результати перевірок широко висвітлюються у листівках, спецвипусках «Комсомольського прожектора».

Координувати всю цю роботу в масштабах господарства штаб ідеологічного забезпечення жнив.

Л. БУДНИЦЬКА,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».



ПРЕС-ЦЕНТР ПОВІДОМЛЯЄ

ГАЙВОРОНСЬКИЙ РАЙОН. На збиранні врожаю в районі працює 16 комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних екіпажів. Першість серед них утримує екіпаж комсомольця Олександра Лозового з колгоспу «Іскра». За сім днів він комбайном СК-6 намолотив майже 3 тисячі цент-

нерів зерна. Членам екіпажу вручено грамоти райкому комсомолу.

СВІТЛОВДСЬКИЙ РАЙОН. У соціалістичному змаганні комсомольсько-молодіжних збиральних екіпажів району лідирують комсомольці Михайло Король та Сергій Сміян з колгоспу «Дружба». Від їхнього «Колоса» вже поступило на тік майже 3 тисячі центнерів зерна.

ГОЛОВАНІВСЬКИЙ РАЙОН. Цьогорічні випускники Лебединської середньої школи Олег Макаришський, Юрій Мещок і Сергій Левін поповнили механізаторський колектив місцевого колгоспу імені Котловського. Зараз вони сумісно працюють помічниками комбайне-

рів, разом зі старшими товаришами прагнуть швидко і якісно зібрати врожай. Всього на жнивках у колгоспі зайнято 16 комсомольців.

Першість у соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів району утримують брати Василь і Михайло Задої з колгоспу імені Чкалова, які вже намолотили понад 3 тисячі центнерів зерна.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ РАЙОН. Впевнено лідирує у соціалістичному змаганні комбайнерів району комсомолец Микола Руденко з колгоспу «Победа». Від його комбайна надійшло на тік майже 5 тисяч центнерів зерна.



Механізатора колгоспу імені Карла Маркса Новоукраїнського району Володимира КУШНІРОВА, у якого зараз гаряча пора — жнива, рішенням обкому ЛКСМУ занесено на обласну Дошну пошани.

Фото В. ГРИБА.

ПЕРЕБУДОВА: ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

Крізь серце пустоти не пропустити

Кожен із комсомольських працівників, антивістів повинен щодня запитувати себе, чи відповідає його сьогоднішній рівень свідомості, рівень практичних дій тому, чого чекає від нас молодь, чого вимагає від нас життя. Перебудова комсомольської роботи — наша з вами конкретна і важлива справа. Продовжуємо розмову, розпочату на вчорашньому засіданні редколегії в Олександрівському районі («МК» № 67).

У комсомол я вступила у лютому цього року, працюючи на заводі. Як же шкідливі роки, спитаете, подальша робота — не було нагоди? Переконавання не було.

До чого таке одиришення? Цілком підтримую думку, висловлену під час вчорашнього засідання редколегії в Олександрівському районі про виключно якісний прийом у комсомол. Проте, чому підтримую? Сама так думаю. Перебудову в комсомолі потрібно почати з прийому. Лиш за переконанням, тільки свідомо, твердо знаючи, чого я вступаю в комсомол — тими ж маю бути вимоги до нього.

Мені теж можна було з натовпом одиришеньків і заповнити анкету, завісити на стіні вимоги, і мати квиток — так просто і обов'язково було це у нас у школі. Не хотіла йти найпростішим шляхом: бачила, що мої ровесники у 14 років свідомо прилучаються до формалізму. То була не комсомольська робота, коли секретар бачився зі своїми підлеглими лише на звітних зборах, причому, по різні боки трибуни...

А сьогодні? Скажу відверто: сумно за свій колектив. Він уже став моїм, не заводи працюю більше року, освоїлась. Але чи прижилась? Чи багато тих, хто прижився? Як молодий виробничник, у першу чергу. Не важу вже про спільницьку активність...

Проте, повторюю, сьогодні я вже знала, для чого вступаю в комсомол. Лиш тут зрозуміла, скоріш, відчула — варто подати голос. Відчуваю, що поважають (старша за переважно більшість комсомольців, маю сім'ю, свої переконання), але тут же натикаюсь на байдужість, пасивність. Контингент, як підказують подекуди, не той? Люди, гадаю, всюди непрості.

Можна було б задля першого разу (у пресі ще не виступала) обмежитися

якимось одним питанням. А як замовчати інші?

У нас, мабуть, полоса неземних пішла: знову внесли лихоманити, затишшя, бродіння. У червні організацію очолював Ігор Коваленко. Видно, прагне зміни краще, але ж вони можливі лише спільно, коли й самі комсомольці побажають. Зібрилися, відверто поговорили про ті ж вимоги. Ігор щиро доводив, що все — дозволя, побудь, лад усередині організації — прямо залежить від небажливості кожного. Чи зрозуміли, чи повірили новому комсомолу? Я його заступник, але якихось нових слів додати не спромоглась. Серцем відчувала — хочуть зрозуміти, а в очах — ні вогника...

Досвіду обмаль. У роботі з людьми, мабуть, так. Щоб знати, чим запалити спертину, а яку цумирну дати горлану — треба пройти рубіж ІХНОГО сприймання, подолати бар'єр пустоти. Власної незаспокоєності. Цього, бачу, бракувало Людмилі Ерган, колишньому комсомолу. «Хочете? Гаряче. Не хочете? То й добре». Менше мороні! А треба, щоб більше! Душе погано, що ні в кого спитати ради, як бути. Усюди лиш чекають виношення спокійного звіту. Була на першому за

час роботи заступником комсомолу Дні сенсатора в Ленінському районі ЛКСМУ. Розумію, що завору й інструкторам ніяк вдовольнити силу-силенну питань комсомольських працівників з первинних, але де ж шукати поради, я не в рідному районі? Тим паче, початуючому працівнику. Гребують, що ми малесенькі, увага все до «Гідросили» і їй відповідним за величиною? Ясно, проблеми у нас, малесеньких, у сильніших різко менше гідросилисеньких, але дилетанство винорісною й ми. Власними засобами, як бачите, не зовсім вдалими. А хтось не напевне минуло безболісно той горбан, об який ми спітнулися? Чом би іншому не розіапати? Уже чути аргументи, що то буде опіунством, де ж ініціативність і тон далі. Що ж, правильно. Теоретично. На ділі ж, знаю, краще йти вперед, аніж принципово повторювати вже мимоськазане. Ні?

Могла б заховатися за «залізний» аргумент, що то все суєтне, головне — робота і так далі. Я швачка, він слюсар чи токарь — але то наші функції. А не доурчення, погляди. Як ще мушу кликати за собою Юрка Паскеля, Миколу Фадеева, Галину Барановську? Хай не ображаються неуввагою до їхніх персон останні, неназвані співчлени. Не перебільшу, скажу — далеко нам до співрозуміння. А як же на нього розраховувати? Знаєте про це, пасивні?

Н. ВАСИЛЬЄВА,
заступник сенсатора комітету комсомолу кіровоградського заводу «Червоний Жовтень».

ПОВЕРНЕННЯ ДОДОМУ

Згадуються одні жнива.

Виростили справді такий

багатий урожай, що ма-

шини не встигали возити

зерно з поля на токи. То-

ді кожна година й хвили-

на на вагу золота. Та зі

збиранням запізнавалися.

Керуючий відділком
скрушно розводив рука-
ми:

— Ви подивіться, хто у нас на комбайнах. Майже всі пенсіонери. Ветерани, яким за шістьдесят. А їм важко вигримати таку напругу!

Є вже тепер молодь і на тракторах, і комбайнах, і у тваринництві. З числа тих, хто після закінчення середньої школи, після служби в Радянській Армії твердо вирішили залишитися у рідному селі. А нині — і з числа тих, хто кинув село, та знову повернувся до нього... Про них наша розповідь.

1. —

Василь ЖАНТАЛАЙ

Недалеко за горішньою вулицею не змовкає гул тракторів, бульдозерів, великих важких самоскидів. Там почало будівництво стагу з дзеркалом на 52 гектари. Води його заповнять глибокий і широкий яр.

Насипають, нагортають високу дамбу, завозять камінь, залізобетонні плити, розчищають дно від очерету, осоки, верболозу, верб, вілхви...

У щоденному вирі робіт і самоскид Василя Жанталая, високого і русого хлопця. Василь два роки тому повернувся із міста, живе у новому будинку, його дружина трудиться на тваринницькій фермі.

Розповідає В. Жанталай:

— Наші батьки хлібороби... Але ми відірвалися від рідних домівок, від звичного життя... Ніби й непогано влаштувалися. Дружина на заводі, а я таксомоторному парку. Їздив по місту, іноді відвозив пасажирів і в неда-

лекі села... І віриво — що-разу якийсь тягар лягав на серце. Бачив, як сіяли і жнивали, як у селах все змінюється на краще, йде будівництво, а робота в молоді захоплююча, все цікавіше... Бачу, що й в очах моєї дружини на раз з'являлась зажура. Якось відверто зізналась, що все тут є, та немає їй роботи до душі. Ніхто її в колективі не зобов'язує, вчили її й професії, майстерності, добра. Але змалку вона закила до іншого... Тож вирішили переїхати відразу до батьків, а згодом нам колгосп будинок дає на виплату. Дружину на фермі влаштували, а мені оцей самоскид доручили... До цього часу возив я будівельні матеріали для молодіжного кафе, що споруджується в центрі села біля річки. І для індивідуальних забудоваників. Мої однолітки зводять котеджі з білої силікатної цегли. Лише в цьому році чимало молодих сімей справляють новосілля. А он там, де лісок акацій — колгоспні збори постановили спорудити колгоспний будинок відпочинку. Там буде й водна станція з пляжем, човни з білосніжними вітрилами.

2. —

Анатолій КРАСИЛИЧ

Анатолій низького зросту з напрохуд голубими очима. Змалку закоханий у музику й степ. За своє життя він не написав жодного поетичного рядка, але поезія, пісня — його стихія, без них він не ступить ні кроку. У будинку культури він займає посаду масовика. До нього так і горнеться молодь.

Крім цього, у нього золоті руки. Техніка скорюється йому у всьому. Тож у час жнив за згодою правління він залишає свою посаду і сідає за кермо комбайна, збираючи ранні зернові. А після них йшла кукурудза, соняшники, гречка, трава, цукрова буряки...

— Отам, у полі, на комбайні, і у колі моїх культармійців я бачив, що потрібен людям, що музика й пісня, веселий жарт, дотепна гумореска полег-

шують людям працю на фермі, в бригаді, на ділянці, — говорить Анатолій. — Отам було моє місце в житті. Тепер багато говорять про престижність професії. Мій батько тракторист, на заслуженому відпочинку. Тож рід наш хліборобський.

3. —

Анатолій ГРИМАЛОВСЬКИЙ

Дівчата, дівчата, чорнобривки, білявки, синьокі і з терновими очима. Краса наша, любов наша...

Та як не згадати сумної статистики і недавніх і теперішніх часів. Відлітає в місто найперші ви, найбільше ви, бо для хлопців у колгоспах є робота, є місце і на автомашинах, на тракторах, а будівельних бригадах, а ви у поле, на ферми йдете неохоче...

Втомлений і запорошений Анатолій вертався із нічної зміни, з оранки на своєму тракторі і радо говорив:

— Є й сьогодні півтори норми!

А недавно до його будиночка прибула автомашина, навантажена речами, і він з дружиною і малюком дитям відбув. До, здавалось, нових доріг, нової захоплюючої романтики, до праці на заводі.

Тільки чому ж тоді у очах Анатолія були сум і печаль? Чому він не зводив очей з берегів степової річечки, верб, очерету? Чому довго дивився на високий стовп, де на колесах змостили гніздо лелеки?

Правда, сюди, в село, до своїх батьків, він наїздив часто.

— У місті ми мали квартиру, добру зарплату, цікаву роботу, я на заводі, а дружина у незвичайній дитячій бібліотеці. Отак трудилися, жили, і хтозна, хто з нас перший почав ту розмову. Я про поле, де мої однолітки вирощують всяку пшеницю. А вона... Якщо казати правду, власне з неї й почався наш переїзд. Я її не звинувачував... Я повністю згоден з тим, що тепер у селі юнаки знаходять цікаву роботу — на тракторі чи комбайні, водієм автомашини, будівельником,



за'язківцем... А дівчина? Донедавна для неї — куди не кинь — непродуктивна, одноманітна праця. Одиничі з них влаштувалися у лікарні, на пошти, в дитсадку. Хто піде на ферму, де все ще вручну? Хто піде в поле, де лише балачки про нову технологію, про індустріальні методи, а проривати не по одному, а по десятку гектарів? І дівчата залишали село... А за ними кидали село й хлопці.

Та ось тепер настали, настали хороші зміни. На фермах впроваджується двозмінна робота, механізація трудовітських робіт. Присмню й цікаво бути майстром механічного доіння. І в полі значно легше. Є обов'язкові вихідні, відкриваються будинки побуту, свої місцеві підприємства, поліпшуються побутові умови. Я скажу вам про прості речі, без яких неможливе й життя. От хоч би хліб. Попробуй спечи його — день на те йде. А тепер у продуктової магазини завозять його — білий і чорний, булки і калачі. Або піч, дрова, плита. Зготуй страву — півдня немає. А тепер всюди газ, газові плити... Повертався я з села, розповідав про все те дружині, бачу, що й вона вже розквітається, бо знаю ж, що й вона любила село. Отак минула зима і якась вона й каже мені:

— Краще було б, якби ми повернулися в село...

Мене агітувати довго не довелося... Повернувся... Я в тракторну бригаду, а їй в комсомольському комітеті доручили бібліотеку. Буває на фермах, в лєнінських кімнатах, у тракторних бригадах влаштовують читальні конференції... Ми обоє у вирі життя...

М. СТОЯН.

с. Панчава,
Новоміргородський район.



Більше 15 тисяч центнерів риби видовляють щорічно в асаторії Кременчуцького водосховища працівники сільськогосподарського радгоспу імені Петровського. Бригада Івана Михайловича Шевченка виконала піврічне завдання достроково, на місяць раніше, доставивши до столу трудящих міста і села майже 50 центнерів продукції понад план.

На знімку: Михайло ПАВЛЮЧЕНКО, член бригади: «Ось такі судаки водяться в нашому Кременчуцькому морі».

Фото І. ДЕМЧУКА.

НА ЗМІНУ

ЧОРНОБІЛЬ ЗБЛИЗЬКА

В автобусі голосно розмовляли. Це були в основному молоді дівчата з різних районів області. Вони збирались їхати на зміну своїм товаришам, які працюють в Іванківському районі, селі Сукачі, на спорудженні селища для переселення потерпілих від чорнобильської аварії.

Перший заступник голови облспоживспілки В. П. Гребенюк говорив свавільно, він давав настанови працівникам громадського харчування.

Слухали ці настанови комсомолки Людмила Бортко зі своїми подругами з Бобринецького комбінату громадського харчування. Ульяновських харчовиків найбільше, їх відправилося семеро на чолі з М. І. Гринчишиною — завідувачкою виробництвом місцевого ресторану, п'ятеро працівниць з Голованівського району, по одній — двоє з Добровільської, Маловисківського, Кіровоградського районів, усього 23 жінки.

Очолював групу від'їжджаючих заступник директора комбінату громадського харчування з Малої Виски Л. О. Чутєв.

— Зміна приїхала, — голосно прозвучало в ідаль-

ні. Раді дівчата, що скоро повернуться додому. Та деякі і не збираються. Здружились тут і вирішили залишитися на наступні строки комсомолка К. Слюсаренко і Н. Козальська з Голованівського райспоживспілки, головний бухгалтер В. І. Третьякова, завскладами Ф. М. Войтюк та Г. П. Добровольська.

Завідуюча виробництвом М. В. Бондаренко відзначила хорошу роботу досвідченої кухарки В. М. Уманської, яка була направлена Долинським харчокомбінатом, кухарку перших страв С. В. ...

...ник з Олександрівського комбінату, комсомолку Л. Бердник. Про труднощі, які їм довелося подолати, щоб в короткі строки налагодити харчування будівельників не згадував ніхто. Будівельники БМУ облспоживспілки, під керівництвом начальника В. В. Попова в короткі строки закінчили будувати їдальню, в якій харчується більше 500 чоловік.

Нова зміна комсомольсько-молодіжної бригади приступила до роботи.

Р. ЛЕОНОВ.

КОМСОМОЛОМ ВИХОВАНІ

ЦЕГО коротке, але яскраве життя завжди хвилюватиме й притягуватиме до себе молодих, завжди кликатиме їх на подвиг в ім'я Вітчизни. І скільки б ми не визнавали про нього нового, скільки б книг не прочитали, скільки б фільмів не подивилися, не слабнимо у нас прагнення знову й знову повертатися до його переживань і думок, до буденних фактів його життя і до його подвигу. Повертатися з метою взяти для себе як часточку животворного вогню, його мужності, доброти, благородної відданості комсомольській справі, щоб передати їх іншим, молодшим, які прийдуть за нами.

Народився Олег Кошовий 60 років тому у м. Прилуках на Чернігівщині. Велику роль у його вихованні, формуванні його характеру відіграла сім'я. У ранньому дитинстві Олег заслуховувався оповіданнями свого дідуся про іростатичну боротьбу рідної української землі, про її славу минуле. Хлопцеві бабуся В. В. Коростильова, член партії більшовиків з 1927 року, чимало зробила для формування класової свідомості онука, оповідаючи про тяжку долю відданих до революції. Вона, як і дідуся, учила його любити труд, а про людей судити в першу чергу по їхнім ділам, по їхній роботі. Від батьна вперше почув Олег про Київську Русь, монголо-татарську навалу, возз'єднання, про славі сторінки історії Запорозької Січі — повість М. В. Гоголя «Тарас Бульба» батько не раз переповідав синові... Багато уваги вихованню

ли навчився читати й писати, у школі вчився добре. До Краснодона сім'я переїхала у 1940 році, коли хлопцеві йшов чотирнадцятий рік. Олег швидко подружився з новими одноокласниками в міській середній школі № 1 імені О. М. Горького. Скорі його, завдяки товариському характерові, добре взнали у місцевих бібліотеках, будинку піонерів та школярів. Навколо нього завжди гуртувалися ровесники. Вони обговорювали книги, сперечалися про кінофільми, організовували трудові походи на підприємства, ділилися своїми проблемами.

Коли Олег закінчив семирічку, йому йшов п'ятнадцятий рік. Та на вигляд хлопцеві можна було дати всі сімнадцять — він був високого зросту, добре розвинений фізично. У той час він найбільше захоплювався героями кінострічки «Чапая». Та, як згадує мама О. М. Кошова, «найближчим його серцю й розуму був комісар Дмитро Фурманов». Фашисти прийшли в Краснодон у липні 1942 року. А вже у вересні вони учинили жахливу розправу над 32 шахтарями-комуністами. Зв'язаних колючим дротом, їх серед ночі вивезли в парк, заштовхали у глибокий рів і закопали живими. Ця трагедія приголомшила краснодонців. Вразливий Олег сказав тоді матері: «Скільки житиму, стільки й не забуду цього! До самої смерті!».

висним ворогом. Почалася історія боротьби «Молодої гвардії», відома сьогодні усьому світові. Одним із керівників і організаторів комсомольського підпілля став, поряд з комуністами, учорашній школяр Олег Кошовий, а нині, у пору ліквідації — комісар Кашук. Перше засідання «Молодої гвардії» відбулося 30 вересня 1942 року на квартирі Олега Кошового. Віз це засідання, за завданням секретаря Краснодонського підпілля райкому партії Ф. П. Лютикова, молодий комуніст Євген Мошкова. Пізніше командир «Молодої гвардії» Іван Туркенич у своєму звіті про роботу організації напхав: «Молода гвардія» це тільки створювалася. Для керівництва всією роботою було обрано штаб. Олег Кошовий, душа й натхненник всієї справи, був призначений комісаром. Іван Земнухов — відповідальним за розвідку й конспірацію. Третякевич і Лівшова — членами штабу...». Всі молоді гвардійці поклялися у вірності Батьківщині.

ПІР підпілля ворогові нарастала з кожним днем. Підпільники друкува-

на шахтах і промислових підприємствах, знищували ворожі машини і склади, поповнюючи заодно свій арсенал зброї. Вони зуміли звільнити близько 100 радянських військовополонених. А в день 25-ї річниці Великого Жовтня розвішали по всьому місті червоні прапори.

Організація зростала чисельно. Якщо в жовтні у ній було 35 чоловік, то в листопаді — вдвоє більше, а в грудні — 92 чоловіки. Штаб вирішив тих із них, хто ще не став комсомольцем, прийняти у члени Спілки. В підпільній друкарні вготували тимчасові комсомольські посвідчення і за підписом комісара Кашуна (підпільна кличка Олега Кошового) вручили новобранцям Ленінського комсомолу.

В боротьбі з ворогом мужніли юні підпільники. Вони готувалися захопити місто до приходу радянських військ. Було розроблено план операції, але підля зрада завадила її виконання. Почалися арешти. Багато молодогвардійців потрапило до фашистської катівні. Штаб вирішив: усім, хто ще лишився на волі, негайно залишити місто й пробиватися до лінії фронту. Група Олега Кошового у складі Валі Борца, Сергія Тюленіна, Ніни й Олі Іванових не змогла подолати

ХЛОПЧИНУ НАРЕКЛИ



У ЧЕКАННІ «ЧАРОДІЙ»

На кореспонденцію під такою назвою, що з'явилася в «Молодому комунарі» 22 травня цього року, редакція отримала відповідь головного інженера кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» А. П. Мунтія. Ось що він повідомив: «Газета публікацію статті «У чеканні «чародіїв» порушила думку актуальності питання — оснащення виробництва високоефективним обладнанням та підготовку кваліфікованих кадрів для роботи на такому обладнанні. Статтю обговорено з участю головного інженера та його заступників, головного технолога, головного механіка, головного енергетика, начальника відділу технічної освіти; розроблено конкретні заходи по виправленню наявних недоліків.

На сьогодні на заводі «Червона зірка» діє 20 одиниць обладнання з чисельним програмним управлінням (ЧПУ). 12 з цієї кількості — у механоскладальному цеху № 3. До кінця нинішнього року планується впровадити у виробництво ще 15 таких верстатів. Згідно з положенням про запуск верстатів з ЧПУ із врахуванням їх гарантійного обслуговування налагодження об-

ладнання проводять спеціальні пусконаладжувальні організації. Кіровоградські підприємства, зокрема, підпорядковані Одеському центру технічного обслуговування, без участі якого налагодження й ремонт устаткування протягом гарантійного строку заборонені.

На підприємстві на момент запуску верстатів з ЧПУ була організована робота по підготовці кадрів програмістів, електронників, наладчиків; сьогодні загальною працює близько 40 спеціалістів по обслуговуванню верстатів з ЧПУ та роботизованих комплексів. Більшість серед яких — молодь. Багато з них училися при інституті підвищення кваліфікації м. Ростова, станували на заводах-виробників верстатів з ЧПУ у містах Сталінізмі, Вороніж, Смоленськ, Лубни, Одеса; навчання операторів для роботи на таких верстатах проводиться також безпосередньо на заводі під час монтажу обладнання.

Нині з числа робітників МСЦ № 3 (бригади О. Л. Теплюка та Г. І. Меншикова) створено дві навчальні групи операторів. Заняття проводяться у цеху щодня в неробочий для кожної зміни час.

У травні-червні цього року, зокрема, механічна дільниця по обробці алюмінієвого корпусу сівалки СУПН-8, завдяки впровадженню верстатів з ЧПУ, забезпечила виконання виробничого плану меншою на 8 осіб кількістю працюючих з підвищеною більшою як на 30 процентів продуктивністю праці.

Впровадження й використання обладнання з ЧПУ та підготовка кадрів для їх обслуговування контролюється службами головного інженера підприємства.

«ЗНАК БРАКОРОБА ПРИСВОЄНО»

6 травня цього року такою «чесністю» удостоїлися ряд підприємств за випуск товарів народного споживання, у тому числі й Олександрійський електро-механічний завод за випуск електроміксерів «Ігуа». З цього приводу редакції відповів директор заводу Н. М. Сасіко:

«Зробивши аналіз повернутих заводу електроміксерів на гарантійний ремонт, установлено, що 70 процентів виробів виходять з ладу через порушення покупцями правил інструкції по експлуатації приладу (він призначений для збирання коктейлів і прохолодних напоїв, а не, скажімо, масляних кремів чи інших в'язких речовин).

Проте, звичайно, виходять з ладу міксери і через виробничі дефекти. З метою підвищення якості і надійності приладу сьогодні вирішується ряд конкретних заходів по зміні технології виготовлення та поліпшення постачання заводу якісної сировини. Конструкторами запропоновано естетичніший зовнішній вигляд корпусу приладу».

«Здрастуйте, дорога Ніно Василівно. З мого листа Ви одразу здогадаєтесь, звідки пишу... Тільки тепер я можу посправжньому оцінити, як багато Ви нам дали, коли вчили справжній дружбі, чесності, готовності прийти на допомогу товаришу. Без цього у нас на службі неможливо ступити кроку. Пам'ятаєте, Ви якось сказали, що найбільше не позакосте неорганізованих людей. Тепер я розумію, що Ви мали на увазі. Дисципліну, який

Хлопець простяг Ніні Василівні брелок.

— Прости вибачення у товариші, — ще раз повторила вихователька. — А сувенір залиш на пам'ять, щоб не забував: друзів підводити не можна. Бо ніколи не магімеш довіри.

...Ніна Василівна поклала листа в конверт. Замислилась. Значить, пам'ятає Валентин її слова. Значить, не марно вони пройшли для нього. Та й хіба одного його доводилося вчити організованос-

рожі по рідному краю, культпоходи на концерти, в кіно — ніщо не обходилося без неї.

Не обходиться і зараз. А тільки тепер у Ніні Василівні дівочі групи. Аж сім... Це піатораста діва-чатак. Піатораста різних характерів. Піатораста дивних світів. Безліч захоплень. Ще більша безліч запитань. Такий вік у її вихованці, коли одне запитання набігає на інше. І всі проблемні. Невдавано, наприклад, Іра Лозова, голова ради гурто-

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

Раз і на все життя

вчили нас щодня. Як ж тут необхідні дисциплінованість, зібраність, витривалість. Словом, все те, до чого Ви нас приначили. Спасибі Вам велика. Ви для мене, наче друга мати».

Ніна Василівна глянула на зворотну адресу. Польова пошта... Ігнатишин Валентин. Ну як же вона може не пам'ятати цього розбишакуватого гарного хлопця, який дивився на своїх ровесників трохи зверхньо і вважався лідером у своїй групі. Немає прикрої на перших порах завад цей Ігнатишин їй, виховательку гуртожитку. Не раз і не два мала з ним серйозну розмову.

Можливо, так би й не вдалося підібрати ключик до характеру і до серця зарозумілого хлопчини, якби не випадок.

Група була на екскурсії в Полтаві. Вже зібралися їхати додому, а Валентин десь пропав. Зрозуміло, що найбільше хвилювалася вона, керівник групи.

— Ми підемо його шукати, — заявили хлопці.

— Ніхто нікуди не піде, — твердо сказала Ніна Василівна. А сама ладна була бігти будь-куди, аби тільки знайшовся Валентин.

Він прийшов через 20 хвилин після того, як мав від'їхати автобус. Одряду ж хлопці накиннулися з докорами. А Валентин байдуже махнув рукою, мовляв, відчепіться, і всіявся на місце. Тоді Ніна Василівна підійшла до нього і, не приховуючи почуттів, сказала:

— Встань! І попроси вибачення у товаришів. І запам'ятай: неорганізованість губить людей. Це одна з найгірших рис.

— То я ж тільки в магазин, за сувеніром, — промовив глухо Валентин. — Ось, для вас...

ті, тактовності, культури поведінки. Вчити життя.

Науку Ніні Василівні Ткач пройшли сотні випускників Олександрійського середнього профтехучилища № 7. Не кожного вона пам'ятає, та кожен з них ось уже скільки років пам'ятає її. Пишуть колишні вихованці з різних куточків Радянського Союзу. Саша Брусник — з Заполяр'я, Володимир Переведенцев — з Москви.

До речі, Володя прийшов у свій час у училище за порадою старшого брата Віктора. Якось Вітя сказав Ніні Василівні, що в нього є брат, який «дуже важкий». «Добре було б, якби його взяли в училище, бо інакше, хтозна, що з нього буде».

— Так привези його сюди, — порадила Ніна Василівна Віктору, коли той їхав на вихідний додому.

— Не поїде. От якби ви поїхали зі мною...

І вона поїхала. Як знайшла спеціальну мову з «дуже важким» Володею, відомо тільки їй одній. А тепер Володимир Переведенцев відмінник Радянської Армії. Коли приїжджав у відпустку до батьків, наступного дня взяв квиток на автобус і примчав в Олександрію до Ніні Василівни. Запросила в гуртожиток. Попросила виступити перед учнями. Він виступав, а вона по-материнськи мильувалася ним.

Скільки раз отак нахлинуло на неї оце почуття радості, гордості і щастя, коли її колишні вихованці приїздили відвідати стіни рідного училища, звідки почали свій шлях у самостійне життя. Це тут вони ставали робітниками. Тут Ніна Василівна навчала їх бути людьми, не лаятися з труднопідданими, не черствіти душею. Екскурсії, подо-

житку, спитала Ніну Василівну, чи правда, коли людина закохується, то починає писати вірші. Ну, що їй сказати? Запросила вихователь у гості до учениць місцевих поетів. А дівчата після кожного вірша цікавилися, як він народився. Засипали запитаннями гостей.

Побачили дівчатка на Ніні Василівні чудове в'язане плаття.

— Невже самі в'язали?

— А то якже? Сама.

— Навчили.

Принесла журнали, різні зразки по в'язанню. Тепер організувалася цілий гурток юних в'язальниць. Додалося у Ніні Василівні турбот. Але які ж це радісні турботи.

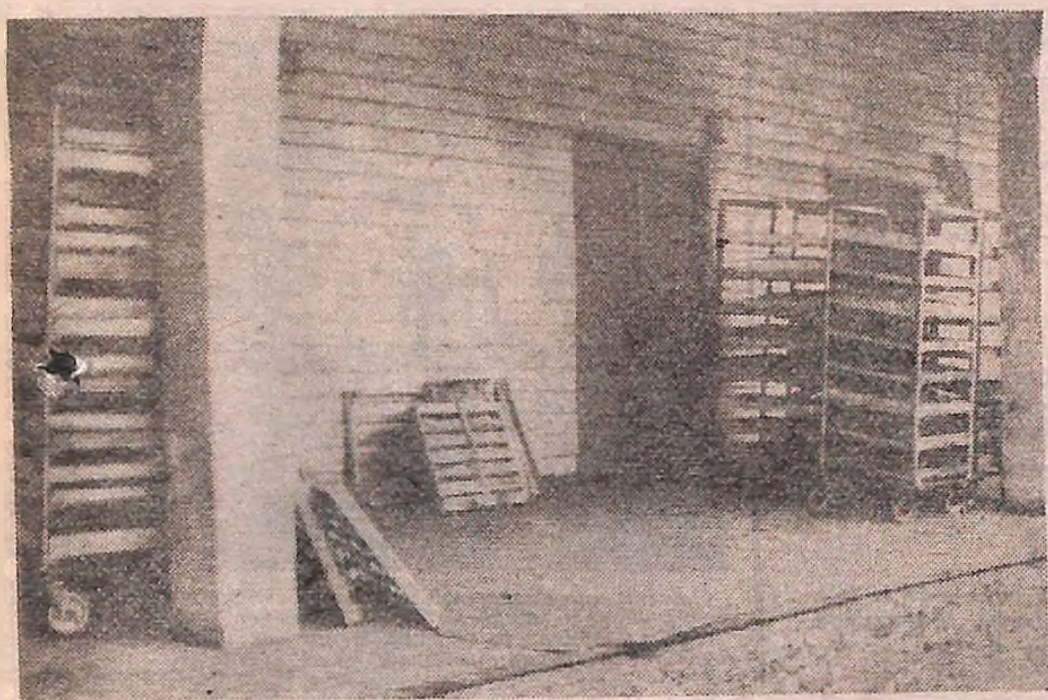
Певно, довго пам'ятимуть після училища свою виховательку Оля Пазловська, Наташа Хруль. Не було у дівчаток міцної дружби з дисципліною. А зараз вони візирають у всьому. Ніна Василівна навчала їх всюди астигати і навіть слідкувати за своєю зовнішністю. А це навчала робити маленькі відкриття у звичайних речах.

Ось такими ж стараними, майстерними на всі руки виховала Ніна Василівна і своїх дочок. Зараз вони вчаться в інститутах. Ірина в Харкові, а Гетина в Полтаві.

Олександрійське СПТУ № 7 існує 13 років. І скільки ж часу працює тут вихователем Ніна Василівна Ткач. Чимало її колишніх колег поміняли роботу на більш спокійну. А вона, як завжди, вся в турботах, вся в думках про своїх вихованців. Бо вона належить до тих людей, хто не зраджує своїй мрії, хто обирає свій шлях у життя раз і назавжди. Професія вихователя для неї — це її поклоніння, її пісня, її щаслива доля.

В. КОЛЕСНИКОВ.

м. Олександрія.



ФОТОЗВИНУВАННЯ

Ось так зберігаються біля магазину № 17 міського об'єднання «Продтовари» у Кіровограді лотки

з-під хліба. На під відкритим небом, але ж і пилюка сюди заноситься, і коти можуть переночувати чи пси.

Сподіємось, що керівництво магазину (завідуюча О. М. Ігнат'єва) знайде

спосіб накривати лотки — адже як сваряться завжди продавці, якщо покупець ненароком бере хліб рухляком: негігієнічно, антисанітарно... В даному випадку коментарі зайві.

Фото В. ГРИБА.

КОМІСАРОМ

дон Тут вирішили вириватися з міста поодинокі.

О. М. Кошова згадує: «Останній раз бачила Олега 11 січня 1943 року, змученого, хворого, обмороченого... Боляче було мені дивитися на сина. Передчуваючи, що материнське серце — бути бді».

О. Кошового схопила несподівка м. Ровеньки польова жандармерія. При обшуку в нього знайшли пістолет, чисті бланки тимчасових комсомольських посвідчень, печатку «Молодої гвардії» й комсомольський квиток. Лиш тоді гестапці визнали, хто такий комісар Кашук. Його жорстоко катували, та заірство не зломали волю комсомольця. На допитах він тримався гордо і мужньо, зневажаючи своїх катів. Історія зберегла свідчення одного з ворогів — командира взводу жандармів: «Коли призе-зених поставили на край зарані висохлої ями. Молодий підняв голову і, звертаючись до тих, хто стояв поряд, голосно вигукнув: «Смерть дивитися на мене в очі!».

Його розстріляли разом з бойовими товаришами Любою Шевцевою, Семаном Остасевичем, Віктором Суботіним, Дмитром Огурцовим, Мати комісара разом з

чому лісі пошматоване катями тіло сина. Він не дожив до приходу радянських військ всього лише один тиждень. Здіймається у Гримучому лісі мариурова брила, обнесена залізним ланцюгом. На ній — слова Юліуса Фучіна: «...Але і мертві ми будемо жити в частці нашого авіаційного щастя: адже ми вийшли у нього наше життя».

Сотні експонатів музею «Молода гвардія» в Криворозі розповідають сучасникам про діяльність комсомольського підпілля. Серед них — безліч листів, які почали надходити на батьківщину молодогвардійців ще до переможного травня 1945 року. Та є тут і зовсім недавні листи. Ось один з них, який співробітники музею одержали напередодні 40-річчя Великої Перемоги, адресований матері героя: «З ім'ям вашого сина на устах льотчиків нашого полку грімилі ворога в роки Великої Вітчизняної війни. І нині, через багато років, ми вшановуємо пам'ять Олега. Воно — як прапор над нашим комсомольським строем».

Л. ЕРОХІНА,

науковий співробітник музею «Молода гвардія».

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

НЕДІЛЯ, 20 ЛИПНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.40 — Ритмічна гімнастика. 9.10 — Документальний телефільм. 9.20 — 29-й тираж «Спортлото». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радіопропаганди Союзу. 11.00 — Ранкова пошта. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Ігри доброї волі. Волейбол. Чоловіки. Фінал. 14.20 — Дитячий гумористичний сіпжурнал «Брадаш». 14.30 — Документальний телефільм «Життя на Землі». (Англія). 5 серія. 15.25 — Новини. 15.30 — Фільм-вистава Державного Молодого театру Союзу РСР «Одруження Вальсварова». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультифільм. 19.05 — «Ану, дівчатка!». Зустріч дівчат М. Шевченко Монгильської області Казахської РСР. 21.00 — «Час».

баскетболу. Чоловіки. Фінал. Під час перерви — підсумковий огляд Ігор доброї волі.

А УТ

10.00 — Новини. 10.10 — Ритмічна гімнастика. 10.40 — Для дітей. Художній фільм «Варвари приїли — довга по-са». 12.00 — Сьогодні — День металурга. Горизонти Кривбасу. 13.00 — Доброю вам здоров'я. Відповіді на листи телеглядачів. 13.30 — М. Лесков. «Мариотратилі». Вистава. Під час перерви — Новини. 15.35 — Соло і дуо. 16.00 — Слал. солдатська. 17.00 — Катюшин клінозал. 18.00 — Виступи артистів-дівчат. 18.30 — Фантастичні камери. 19.00 — Акулі. «Дінама» (Кіно). — «Черноморець». 20.45 — На доріжці дитини. 21.00 — «Час». 21.45 — «Душа хворої мови». Концертна програма. 22.25 — Новини. 22.45 — Світ поезії Поль Верлен.

ЦТ (II програма)

— На сцені — дощові метелики. Концерт самодіяльних колективів Донецького металургійного заводу ім. П. І. Деніна. 9.30 — Радянська мова. 10.00 — Програма Горьківської студії телебачення. 11.15 — Чемпіонат світу з баскетболу. Чоловіки. Матч за 3-є місце. 11.55 — «Дзеркало сцени». Театральний огляд. 13.15 — «Фелікс Дзержинський». Науково-популярний фільм. 13.35 — Світ і молодь. 14.10 — Телефільм «Дачні історії». 2 серія. «Дерево розпускання». 15.05 — Ігри доброї волі. Виступи артистів. 16.00 — «У нашому домі». Виступи артистів. 17.30 — Розповіді про літературні персонажі. 18.00 — Із скарбниці світової музичної культури. М. Римський-Корсаков. Романс-анонс народної музики СРСР І. Арханова. 18.45 — Ігри доброї волі. Виступи артистів. 19.00 — 20.00 — Вечірній кіно. 20.15 — «Час».



НА МАЛОМУ СТАДІОНІ

13 липня в республіці почався Тиждень плавання. Найбільш масові старті відбуваються на відкритих водоймищах. Тисячі юних спортсменів, які нині відпочивають у піонерських таборах, складають нормативи ГПО з плавання. Цілими бригадами стартували минулої неділі робітники заводу чистих металів, інтенсивну фізкультуру «Майна» з м. Світловодська. А школярі Гайворона зібралися на березі Південного Бугу, де обладнані кілька наплавних басейнів. За програмою комплексу ГПО змагалися юнаки та дівчата обласного центру, які нині перебувають у таборах праці і відпочинку. Наша розповідь про старті учнів Кіровоградської СШ № 6, котрі нині працюють в колгоспі «Україна» Кіровоградського району.

ТАБІР розкинувся на вигірку за срібним плесом колгоспного ставу. Принадні дерев'яні будиночки табірної містечка, мов писанки. Над штабним — крилатий прапор, піднятий під час ранкової лінійки. Шойно семикласники повернулися з бурякового поля. Вмились, переодяглись, пообідали. І вже «мертва година» — спати. Та не до сну школярам — як спадє спелка, всі зберуться на спортмайданчику. Рихтуються...

А в штабному будинку комісар табору старша піонервожата десятирічки Світлана Ткач уточнює списки учасників змагань. Кожен з них уже брав участь у різноманітних турнірах — за шахівницями, в металі м'ячів, підтягуванні на перекладні. А тепер — крос.

Дистанція нелегка — з вигірку у лиселинок, берегом ставу, стежкою по під лісом, на степову дорогу. 80 семикласників, які ударно попрацювали в полі, на птахофермі, одягли спортивну форму. І на старт.

Вчитель фізкультури Г. М. Дрюков дає завдання громадським фізоргам Руслана Коваленку та Ірині Фортуні, котрі в День бігуна виконали розрядні нормативи на спринтерських дистанціях:

— Підкажіть своїм — хай не дуже рається вперед, треба зміло розподілити сили на всіх етапах. Перемагати передусім треба цією бригадою, тобто класом. А один не виручить.

Побігли... Довга вервечка на юних спортсменів пе-

ЗАЛІК
ПРИЙМАЄ
НЕПТУН

тяглася берегом ставу. Лідирував Руслан Коваленко. За ним — весь його 7-Б. Ніхто з легкості не зіштовпав з визначеного шляху. В тому, що всі сходили залік, заслуга фізкультурних активістів, які перед цим провели легкостетичні заняття на призи героїв-молодогвардійців, зарахованих в колектив коменди бригади. Неабиякий гарт здобули хлопці і дівчата, готуючись до спортивного свята, яке відбулось у день відкриття Ігор доброї волі. Після тих стартів Геннадій Михайлович прасів спортивну вікторину, розповідав школярам про найсильніших олімпійців світу, перемогів Ігор доброї волі. Були ще й «Всесвіт стартів», «Старти надій», тривали змагання футболістів і гандболістів, волейболістів, тенісистів.

Недільний день. Біля кожного будиночка з'явився різнобарвний емблеми. Випущено «блискавки». Загони шикувалися для участі в святі Нептуна. На правому фланзі — спортсмен-розрядник Анатолій Сироватко, Світлана Заїка, їх однокласники з 7-Г, спортивного класу, який спеціалізується в ДЮСШ облспорткомітету під керівництвом тренера з плавання П. Є. Таболової. Це вони допомогли тим, хто ледь-ледь умів триматися

на воді. Плавали на тренувальних дошках, надувальних камерах, м'ячах.

Учні 7-Г перепали у воду (біля берега обладнано спеціальний басейн, де не так уже й глибоко, де водний майданчик обнесений канатом з маленькими буйами), мов дельфіни, показували зразки швидкості, майстерності з різних стилів плавання.

Виходив з води дід Нептун. Його зелена борода спливала у повітря, він піднімав над головою свій царський жезл, вітаючи переможців. Хлопчики плавали за м'ячами, обручами, змагалися, хто довше може перебути під водою. Всім було весело, всім цікаво. Ігри на воді тривали кілька годин.

Вечірній збір біля флага ставу на лінійку. Начальник табору Л. П. Корнійчук відзначив тих, хто ударно попрацював у полі, хто був застеріженим під час спортивних одиниць. Учитель фізкультури підкреслює:

— Тепер у нас всі значківці ГПО, всі мають плавати, добре бігати, стрибати.

І, головне, що всі здорові, — додає начальник санітета Ольга Яновська, медсестра десятирічки, котра щодня такою разом з семикласниками — в степу, на спортмайданчик, під час походів туристичними стежками. Здорові, бадьорі, задоволені. Ніхто з школярів за час табірної зміни не користувався пілолом, не простудився. Во здобув неабиякий гарт у трудових десантах.

Во навколо така краса! І сонце і вода, і чисте-чисте повітря. То — найкращі ліки, мов елекспр бадьорості і здоров'я. Ветерани Великої Вітчизняної, солдатські вдови, яким допомагали семикласники (тепер уже восьмикласники) поратись у господарстві, на городках, назвали табірне містечко райським куточком на землі. Відкриваючи дітям сторінки свого завидного життя, вони зраділо дивилися на щасливих хлопчиків і дівчаток, голубили їх своїми ласкавими поглядами.

— Добре, що мир на цій землі, діти! Добре, що ви не цураєтесь праці! Від неї — всі блага.

М. ВІНЦЕВИЙ.
с. Соколіське,
Кіровоградського району.

УВАГА, КОНКУРС!

«ФУТБОЛЬНИЙ МАРАФОН»

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ДЕВ'ЯТОГО ТУРУ

1. У складі кіровоградської «Зірки» після завершення своїх виступів у київському «Динамо» грали чотири футболісти — Віктор Фомін (1960), Віталій Дровецкий (1967), Віктор Кошеч (1973—1974) та Юрій Коваленко (1983).

2. За даними газети «Советский спорт», вміщеними у квітні, два стадіони-стотисячники має столиця Мексико — місто Мехіко — стадіон «Ацтек» вміщує 108 500 глядачів, а стадіон «Сьюдад Універсітаріа» — 100 000.

3. До складу юнацької збірної СРСР у 1967 році запрошувався Володимир Веремес. Вінлих також із юнацької збірної надійшов і на Анатолія Письменного але той був грацем дублюючого складу «Зірки».

4. Донецький «Шахтар» незмінно стає володарем Кубка СРСР, якщо забиває перший гол у перші 25 хвилин гри. Так сталося у фіналах 1961, 1962, 1980 та 1983 рр.

5. Першою командою вищої ліги, яка завітала до Кіровограда, стала команда «Крила Рад» з Куйбишева. 13 листопада 1949 року відбувся матч між «Транктором» (Кіровоград) і «Крилами Рад», який завершився нічиєю — 0:0.

Переможцем дев'ятого туру став Є. Беліченко, що дозволило йому наздогнати одноосібного лідера О. Балаана. Нині в активі двох лідерів по 124 очка. Далі учасники розташувалися таким чином: С. Мірошніченко — 113 очок, Д. Найдено — 108, В. Єднук — 106, В. Резніченко — 94, І. Макаренко — 94, Е. Ілющенко — 91, І. Василенко — 91, М. Горюхов — 89.

Сьогодні «Футбольний марафон» запрошує своїх учасників до останнього туру, який і визначить остаточний розподіл місць. Нагадаємо, що переможці чекають призи редакції. За перше місце — спеціальний приз, за друге та третє — бібліотеки «Все про футбол». Бажаємо успішного фінішу, футболістів знайш!

ЗАПИТАННЯ ДЕСЯТОГО ТУРУ

1. 22 травня 1936 року відбувся перший матч першого чемпіонату СРСР з футболу («Динамо» Ленінград — «Локомотив», Москва). Пригадайте, хто у цьому матчі зробив символічний удар по м'ячу. (5 очок)

2. Хто з гравців кіровоградської «Зірки» першим здобув право на звання «Майстер спорту СРСР»? За що саме? (5 очок)

3. У 1961 році кіровоградська «Зірка» виграла «Рубіновий Кубок» найрезультативнішої команди нашої республіки (73 голи). Пригадайте, хто з гравців забивав тричі в одному матчі, які внесли найбільший внесок у цей показник. Додамо, що ці форварди забивали відповідно 18, 17 та 12 голів. (5 очок)

4. Хто з футболістів має найбільшу кількість жетонів першої ліги? Скільки золотих, срібних та бронзових? (5 очок)

5. З яким футбольним клубом радянські команди найчастіше зустрічалися в європейських кубкових турнірах? Скільки разів? (5 очок)

Термін надсилання відповідей на запитання дев'ятого туру — 27 липня за поштовим штемпелем.



Десять висококлассних самбістів виховає старший тренер обиради «Колоса» Леонід Медведєв. На знімку: Л. МЕДВЕДІВ під час тренування з групою початкової підготовки юних самбістів. Фото М. ХОРЕНЕННА.

ВІЙСЬКОВО-ПРИКЛАДНЕ БАГАТОБОРСТВО

Є кандидатський норматив!

Цей фінальний турнір чемпіонату республіки з військово-прикладного багатоборства серед десятирічків 1986 року народження відбувся в Чернігові. До складу збірної нашої області входили учні Кіровоградського машинобудівного технікуму Віктор Капустін, Світлана Коробова, старшокласники з Світловодська Геннадій Мельник, Оксана Брикнатія та Ігор Солтанчик з Гайворона.

Найбільш вдало на цих змаганнях виступив Віктор Капустін. Двохліметрову дистанцію: біг, стрільба, метання гранати. Один з кращих багатоборців ГПО з спортклубу «Машинобудівник», з яким у тренуванні на спортбазі Кіровограда та Світловодська, фінішує дружина з результатом 7 хвилин 8 секунд. 6 нормативів кандидатів в майстри спорту!

Залікові очки принесли команди й інші десятирічки, які склали екіпаж з фізичної та військово-технічної підготовки, постійно підвищують свою майстерність у групах ГПО, технічних гуртках десятирічків клубів оборонного товариства.

О. ГЛУЩЕНКО,
робітник кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута.

«ПОДІЛЛЯ» — «ЗІРКА» — 4:1

15 липня в Хмельницькому кіровоградська «Зірка» зустрічалася з місцевим «Поділлям». Цей матч закінчився пере-

могою господарів поля — 4:1. М'яч у ворота «Поділля» забив Л. Федоров. 20 липня «Зірка» приймє на своєму стадіоні вінницьку «Ниву».

Чотири польоти Сергія Уточкіна

РО Сергія Уточкіна відомий письменник Юрій Нагібін писав:

«Він прожив всього сорок років, цей не майорити земних та повітряних перелетів веселий рудий одесит, людина інтуїтивної енергії, безперервного пошуку, випитковий відваги. Сергій Уточкін — це ім'я на початку нашого сторіччя було одним з найпопулярніших: фантастичні оповідання про його рекорди, що мали подвійний, були заповнені сторінки газет. Він був одним із тих видатних та прекрасних російських діячів, яких ми з відчайдушним та тремтливим серцем відкривали для себе у творчій Лескова і Платонова.

Велосипедист і мотогонщик, яхтмен і автолюбитель, повітроплавець і авіатор, журналіст і конструктор аеропланів...

Яким би із цих видів спорту не займався Уточкін, він майже не знав поразки. Протягом двадцяти років ім'я славетного спринтера-велосипедиста лунало на трасах та цинкопроводах Росії і за кордоном, він ставав володарем міжнародних трофеїв, перемігавши визначних європейських чемпіонів.

Уточкін взагалі мав би стати першим російським льотчиком. У 1908 році один із одеських банкірів запропонував йому навчатися в школі Фармана. Згідно з контрактом, фінансист сплачував близько 70 тисяч, купував аероплан, наймав механіка. Але за цією ж домовленістю пілот мав не тільки заробляти гроші своєму господарю, він взагалі переходив у його повне розпорядження. Навіть заради аероплана Уточкін не підписав такий контракт на чоме кабальних умо-

вах. Замість нього в льотну школу потрапив Михайло Єфімов, який вже у березні 1910 року повернувся до Одеси одним з перших авіаторів країни.

Сергій Уточкін мав численних друзів, які допомагали йому. 15 березня 1910 року (сьогодні через тиждень після показових польотів Єфімова) він вперше піднявся в небо на аероплані «Фарман-4», купленому на зібрані гроші. Але на відміну від Єфімова Уточкін не навчався за настановою, він став першим російським льотчиком-самостійником.

Та багаті Одеси не хотіли виховати Уточкіну непереможності — вони чинили йому різні перешкоди. Авіатор змушений покинути місто. Він бачив власний аероплан за типом «Фармана» і починав турне по Росії. Сімдесят п'ять років тому, в нічті 1911-го, наше місто облетіли оголошення такого змісту:

«До польотів С. І. Уточкіна.

20 липня на іподромі сканового товариства відбулися польоти відомого спортсмена Сергія Уточкіна. Політ Уточкіна в Єлисаветграді є за кількістю здійснених авіацій — сорок чотирьох. У липні цього року С. Уточкін здійснив між іншим польоти в Каїр, над Нілом, в Сирії, Афінах, над Середземним морем. Наполемо програму майбутнього польоту: підйом та спуск аероплана у вибраному авіатором місці, фігурний

політ, спуск із зупинкою дивуна на певній швидкості, досвід метання з аероплану листів у вибраному місці та польоти з пасажиром. Літак С. Уточкіна на аероплані «Фарман», збудованому ним самим в Одесі — двохвісьовим «Гном» (50 сил).

У той час в місті тільки й говорили про Уточкіна. Вне з самого ранку усі шляхи, які вели до імпровізованого аеродрому, заповнили екіпажі та повози. Кінна поліція, посилені наряди гордо-емих із труднощами підтримували порядок.

Єлисаветградська газета «Голос Юга» тоді писала: «З ранку під керівництвом С. І. Уточкіна, механіка Телича та конструктора Кам, кілька солдатів дванадцятго саперного батальйону, надісланих у розпорядження авіатора, зайнялися збиранням аероплану. Аероплан, що без дивуна було вивезено на середину іподрому, де почали збирати прилади.

Тут же прибули солдати, яких один із офіцерів пояснював принцип обладнання та польоту «Фармана», а також апарати інших систем. Вітер у 15 метрів, який з'явився з самого ранку, викликав у когось сумніви в можливості здійснити польоти з пасажиром. Та авіатор відповів, що підніметься вгору при будь-якій погоді».

І все ж політ в Єлисаветграді Уточкін був змушений перенести на два дні. При установці пропелера була пошкоджена шайба, і цю деталь замовили заводу Ельворті.

28 квітня іподром був знову переповнений!

«З посмішкою Уточкін запрошує до свого пасажирського інженера В. Шилова, того, навколо якого збираються знамениті. Жартує пропелери... Авіатор та пасажир на апараті. Уточкін рухає рукою, і солдати, які тримали крила аероплану, швидко відскакують у сторони. Птах зривається вгору».

Але найкрасивішим був останній політ Уточкіна, коли він, піднявшись на висоту 300 метрів, несподівано вимкнув двигун і почав падати вниз.

Як відзначає газета «Голос Юга», «чарівність цього польоту вплинула в бурхливий примотання».

Там, сімдесят п'ять років тому у нашому місті був видатний льотчик Сергій Уточкін, якого називали «академіком спорту».

С. БОНДАРЬ.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.



НАША АДРЕСА:
346050. МПС.
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньоклубового життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Діброва видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.